

SPÍCÍ TAJEMSTVÍ
MELISSA DE LA CRUZ

MLADÍ, KRÁSNÍ, BOHATÍ... NESMRTELNÍ

SPÍCÍ TAJEMSTVÍ

SPÍCÍ TAJEMSTVÍ

MELISSA DE LA CRUZ

Přeložila
Adéla Bartlová

Vydal nakladatelství BB/ats.ro v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2009 by Melissa de la Cruz

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Van Alen Legacy*
(First published by Atom, Great Britain, 2010)

přeložila © 2013 Adéla Bartlová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky: Jan Matoška

Foto na obálce: Disney

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074619106

*Věnuji své mámě Ching de la Cruz,
která vždycky říkala, že Modrá krev bude „ta kniha“.*

A také Mikovi a Mattiemu, navždy.

Zavraždění skutečně pronásledují své vrahy.

– Emily Brontëová, *Bouřlivé výšiny*

Zdá se, že jsem spala tisíc let, teď musím na všechno pohledět...

– Evanescence, „Bring Me to Life“

„**R**íká se, že Allegřina dcera porazí stříbrokrevné. Věřím, že Schuyler nám přinese záchranu, kterou potřebujeme. Je skoro tak mocná jako její matka. A jednoho dne bude ještě mocnější.“

„Schuyler Van Alenová... ta polokrevná? Víš jistě, že to bude ona?“ zeptal se Charles.

Lawrence přikývl.

„Protože Allegra měla dvě dcery,“ pronesl Charles lehkým, téměř hravým tónem. „Snad jsi na to nezapomněl.“

Hlas starého Van Alena ochladl. „Samozřejmě že ne. Ale dělat si legraci z tak závažné záležitosti, jako je Allegřina prvozená, je pod tvoji úroveň.“

Charles na pokárání odpověděl mávnutím ruky. „Omlouvám se. Nechtěl jsem urazit mrtvé.“

„Její krev máme na svých rukou,“ vzdychl Lawrence. Události dne ho unavily a vzpomínky na minulost tomu zrovna nepomáhaly. „Jen si říkám...“

„Co?“

„Přemýšlím už spoustu let, Charlesi, jestli lze někoho takového skutečně zničit.“

LAWRENCE VAN ALEN,
filantrop a filosof
zemřel ve věku 105 let

Lawrence Winslow Van Alen, profesor historie a lingvistiky na Benátské univerzitě, zemřel minulou noc ve svém domě na Riverside drive na Manhattanu. Bylo mu 105 let. Jeho smrt potvrdila dr. Patricia Hazardová, jeho praktická lékařka. Jako příčina smrti byl označen vysoký věk.

Profesor Van Alen byl potomkem Williama Henryho Van Alena, známého jako Komodor, amerického idolu a jednoho z nejbohatších mužů Zlatého věku, který získal své bohatství provozováním parníků a železnic, a také ze soukromých investic a investiční společnosti. Van Alenovi založili centrální newyorskou železnici a stávající nádraží Grand Central. Charitativní Van Alenova nadace pomohla vybudovat Metropolitní muzeum umění, Metropolitní operu, Newyorský balet a Newyorskou krevní banku.

Lawrence Van Alen má dceru, Allegru Van Alenovou, která je od roku 1992 v kómatu, a vnučku Schuyler Van Alenovou.

JEDNA

Schuyler

*N*a truchlení nebyl čas. Jakmile se Schuyler Van Alenová po Lawrencově vraždě v Riu (kterou Výbor zamaskoval klasickým nekrologem v *Timesech*) vrátila do New Yorku, musela se dát na útěk. Žádný odpočinek. Žádný oddech. Rok byla neustále v pohybu, jen o krok napřed před *venatory*, kteří ji pronásledovali. Let do Buenos Aires, pak do Dubaje. Bezesná noc ve studentském hostelu v Amsterdamu a pak další na palandě v auditoriu v Brugách.

Šestnácté narozeniny oslavila kelímkem vodnaté kávy a několika drobnými ruskými sušenkami ve vlaku na Transsibiřské magistrále. Její nejlepší kamarád, Oliver Hazard-Perry, někde našel svíčku, kterou postavil na jednu sušenku. Svou práci lidského Průvodce bral velmi vážně. Díky Oliverovu pečlivému zacházení s penězi jim to finančně vycházelo. Konkláve Oliverovi zmrazilo přístup k tučným účtům Hazard-Perryovy rodiny, sotva opustili New York.

Teď byl srpen, nacházeli se v Paříži a bylo vedro. Když do města dorazili, nebyla tu ani noha: pekařství, butiky i bistra byly zavřené a jejich majitelé si užívali třítydenní dovolenou na plážích na severu. Procházeli se tu jen američtí a japonští turisté, kteří zaplavili muzea, zahrady a náměstí. Před jejich bílými teniskami a baseballovými čapkami se nedalo uniknout. Schuyler

však byla ráda. Doufala, že v líně se posouvajících davech s Oliverem snáže zahlédnou své *venatorské* pronásledovatele.

Schuyler se dokázala zamaskovat tím, že změnila svou podobu, ale *mutatio* si na ní vybíralo svou daň. Oliverovi to neřekla, poslední dobou však sotva zvládla změnit barvu svých očí.

A teď, téměř po roce ukrývání, si troufli vyjít na veřejnost. Bylo to riskantní, ale neměli na vybranou. Žít bez ochrany a podpory upírské komunity a skupiny důvěryhodných lidí bylo těžké. Ačkoli by to ani jeden z nich nepřiznal, už je to utíkání unavovalo.

Schuyler nyní seděla v autobuse a na sobě měla přiléhavé černé kalhoty, nažehlenou bílou košili zapnutou až ke krku a černé boty s gumovými podrážkami. Tmavé vlasy měla stažené do ohonu a nebyla namalovaná, nanasla si jen trochu lesku na rty. Chtěla zapadnout mezi zbytek obslužného personálu, najatého na večer.

Někdo by si ale mohl všimnout. Někdo si třeba všimne, jak jí buší srdce, jak rychle a mělce dýchá. Musí se uklidnit. Potřebuje si vyčistit mysl a stát se lhostejnou servírkou, za niž se vydává. Schuyler dříve vynikala v umění být neviditelná. Tentokrát na tom závisel její život.

Autobus je vezl přes most do hotelu Lambert na Île Saint-Louis, ostrůvku na řece Seině. Lambert byl nejkrásnější dům v nejkrásnějším městě na světě. Alespoň si to Schuyler vždycky myslela. I když „dům“ nebylo správné označení, spíš by se hodil „zámek“; stavba z pohádky, jejíž masivní ochranné zdi a šedé střechy mansard vykukovaly nad okolní mlhou. Jako dítě si hrávala na schovávanou v zahradách, kde jí sestříhané kuželovité keře připomínaly šachové figurky. Pamatovala si, jak si na velkém nádvoří vymýšlela celá představení a z terasy nad Seinou házela husám drobečky chleba.

Ten život jí připadal tak samozřejmý! Dnes večer nevejde do exkluzivního interiéru jako zvaný host, ale jako pokorná slu-

žebnice. Jako myš, která se plíží do díry. Schuyler byla vždycky dost úzkostlivá a nyní musela vynaložit veškeré sebeovládání, aby zůstala v klidu. Měla strach, že se každou chvíli rozkřičí – už teď byla tak nervózní, že se jí z toho klepaly ruce. Třásly se jí v klíně jako polapení ptácci.

Oliver seděl vedle ní ve slušivé uniformě barmana – smokingu s černým hedvábným motýlkem a košili se stříbrnými manžetovými knoflíčky. Zpod límečku se zahnutými špičkami mu však vykukovala bledá kůže a ramena pod příliš velkým sakem měl nervózně napjatá. V oříškových očích se mu usadil stín, takže byly spíš šedé. Oliver se netvářil tak znuděně jako ostatní, byl ve střehu, připravený bojovat nebo utéct. Všiml by si toho každý, kdo by se na něj zadíval trochu pozorněji.

Neměli bychom tu být, říkala si Schuyler. Co nás to napadlo? Riziko je příliš velké. Najdou nás, oddělí nás... a pak... Zbytek byl příliš hrůzný, než aby o něm chtěla přemýšlet.

Potila se pod naškrobenou košili. Autobus byl narvaný a klimatizace nefungovala. Opřela se hlavou o sklo okna. Lawrence byl přes rok po smrti. Čtyři sta čtyřicet pět dní. Schuyler to počítala a říkala si, že až dojde k nějakému magickému číslu, možná to přestane bolet.

Tohle nebyla žádná hra, přestože občas to vypadalo jako hrozná, přízračná honička mezi kočkou a myší. Oliver položil svou ruku na její, aby utišil třas. Ten začal Schuyler pronásledovat před několika měsíci, nejdřív jen jako mírné cukání, brzy si však uvědomila, že se musí soustředit i na tak jednoduché úkony, jako je zvednutí vidličky nebo otevření obálky.

Věděla, o co jde, a nemohla s tím nic dělat. Doktorka Pat jí při první návštěvě u ní v ordinaci řekla, že je jediná svého druhu, *dimidium cognatus*, první polokrevná, a nelze proto říct, jak bude její tělo reagovat na proměnu v nesmrtelnou; čekají ji vedlejší účinky, překážky týkající se pouze jejího případu.

Cítila se však lépe, když ji Oliver držel za ruku. Vždycky

věděl, co má udělat. Byla na něm závislá a za ten rok, který spolu strávili, ho milovala pořád víc. Stiskla jeho ruku a propletla své prsty s jeho. Žilami jí proudila jeho krev a za svou svobodu mohla děkovat jeho pohotovému myšlení.

Co se týče všech a všeho, co zanechali v New Yorku, na tom Schuyler nelpěla. To byla minulost. Rozhodla se a smířila se s tím. Přijala svůj život takový, jaký teď byl. Tu a tam se jí silně zastesklo po kamarádce Bliss a nejednou se s ní chtěla spojit, to však nepřipadalo v úvahu. Nikdo nesměl vědět, kde jsou. Nikdo. Ani Bliss.

Možná budou mít dnes večer štěstí. Zatím jim vydrželo. Jistě, několikrát unikli o vlásek – tehdy večer v Kolíně nad Rýnem, kdy najednou utekla před ženou, která se jí ptala na cestu ke katedrále. Prozradila jí *illuminata*. Schuyler v šeru zachytila slabou, sotva postřehnutelnou záři a vzala nohy na ramena. Maskování nebylo všemocné. V určité chvíli se vaše pravá povaha musela projevit.

Přesně tak přece argumentoval vyšetřovatel během oficiálního vyšetřování událostí v Riu: co když Schuyler není tím, kým se zdá být?

Psanec. Utečenec. Tím teď je. Rozhodně ne truchlící vnučkou Lawrence Van Alena.

Ne.

Podle Konkláve byla jeho vražedkyní.

DVA

Mimi

No fuj! Slápla do něčeho hnusného. Velehnusného. Začvachtalo jí to pod nohou – vlhký sípavý zvuk. Tak jako tak jí to zničí boty z chlupaté kůže. Jak ji vůbec napadlo vzít si takové boty na průzkumnou misi? Mimi Forceová zvedla nohu, aby posoudila ztráty. Zebří vzorek byl zamazaný něčím hnědým a mokrým.

Pivo? Whisky? Kombinace veškerého podřadného alkoholu, který tu prodávají? Kdo ví. Už potisící se letos ptala sama sebe, proč tenhle úkol vůbec brala. Byl poslední srpnový týden. Měla by být na pláži na Capri, opalovat se a popíjet nejméně páte limoncello. Ne se plížit v nějakém zaplivaném baru na venkově kdesi mezi prašnou pánví a rezavým pásem – nebo to byl prašný pás a rezavá pánev? Každopádně to byla ospalá díra a Mimi se nemohla dočkat, až odtud vypadne.

„Co se děje?“ zeptal se Kingsley Martin. „Zase tě tlačí boty?“

„Nech mě bejt,“ vzdychla Mimi a odsunula se, aby mu dala najevo, že výklenek, v němž se schovávají, je poněkud těsný. Jeho škádlení ji nebavilo, zvláště od chvíle, kdy ke své nesmírné hrůze zjistila, že se jí to začíná líbit. To bylo jednoduše nepřijatelné. Přece Kingsleyho Martina *nenávidí*. Po tom všem, co jí provedl, to ani jinak nešlo.

„To by nebyla legrace,“ mrkl Kingsley. Nejvíc ji na něm roz-

čilovalo – odmyslíme-li si, jak se jí jednou snažil zabít –, že kdesi mezi ověřováním stop na Punta del Este nebo v hongkongských mrakodrapech jí začal připadat... přitažlivý. Obrátil se jí z toho žaludek. Kingsley se samolibě ušklíbl. „No tak, Forceová, usměj se. Ty víš, že mě chceš.“

„Ježíšmarjá!“ rozzlobila se a prudce se otočila, takže ho její dlouhé blondaté vlasy šlehly přímo do tváře. „Jako kdybych o tebe stála!“ Možná je rychlejší a silnější než ona – největší borec mezi *venatory* a každopádně její šéf –, ale to *ona* by je měla vést, protože v hierarchii Konkláve stála nad ním. Pokud se té bandě zbabělých chudáků dá ještě říkat Konkláve.

Jestli si Kingsley Martin myslí, že u ní má šanci, ať na to rychle zapomene. Je sice vážně k sežrání (vypadá jako rocková hvězda, sakra), ale na tom vůbec nezáleží. Mimi nemá zájem, jakkoli se jí zrychluje tep, když je Kingsley poblíž. Je zaslíbená někomu jinému.

„Hmm. To je vůně. Ty nepoužíváš hotelový šampon, co? Tohle je jiná liga,“ zavrnil Kingsley. „Tak hedvábně jemný jsou díky kondicionéru?“

„Zavři klapáčku – prostě...“

„Moment. Nech si to na oslavu. Vidím našeho chlapíka. Jsi připravená?“ přerušil ji Kingsley vážně.

„Jako vždycky,“ přikývla Mimi stroze. Zahlédla svědka, důvod, proč se teď nacházeli několik mil od Lincolnu v Nebrasce (Aha! Už si vzpomněla). Bývalý oblíbenec ze střední, věk nejspíš těsně před třicítkou, pivní břicho a tvář napuchlá z mizerného jídla. Vypadal jako někdo, kdo na škole dělával zadáka ve fotbale, ale jeho svaly se léty za stolem proměnily v tuk.

„To je dobře, protože to nebude jednoduchý,“ varoval ji Kingsley. „Hoši ho vezmou do toho boxu v rohu a my vyrazíme za nima. Vlítáme na něj a půjdeme. Pokud nevstaneme, nikdo si ničeho nevšimne. Servírka tam ani nenakoukne.“

Bylo jednodušší a bezbolestnější vstoupit někomu do mysli

v REM fázi spánku, ale nemohli čekat, až bude podezřelý v limbu. Místo toho měli v plánu vpadnout mu do podvědomí bez varování. Bude to tak lepší: nebude se mít kam schovat. Nebude se moct připravit. Chtěli nezkreslenou pravdu a tentokrát ji získají.

Venatoři byli hledači pravdy, uměli dešifrovat sny a přistupovat ke vzpomínkám. Jedině krevní zkouška jim umožňovala poznat pravou vzpomínku od falešné, ale existovaly i jiné, rychlejší způsoby, jak rozeznat pravdu od výmyslu bez posvátného polibku. Mimi zjistila, že Výbor souhlasí s krevní zkouškou jediné v případě nejzávažnějších obvinění, jako se stalo například jí. Průzkum paměti neboli *venatio* sice nebyl stoprocentně spolehlivý, ale pro jejich účely přijatelný. Než se Mimi přidala k *venatorům*, dostala rychlý kurz jejich dovedností. Naštěstí byla *venatorkou* v jednom předešlém životě, to jí pomohlo. Jakmile se naučila základy, už to bylo jako jízda na kole: oživily se jí důležité vzpomínky a už to pro ni byla hračka.

Mimi se dívala, jak Sam a Ted Lennoxovi, dvojčata, která tvořila druhou část jejich *venatorského* týmu, vedou svědka do potměšlého rohového boxu. U baru ho napájeli pivem. Pan Kdysislavný si asi myslel, že má nové kamarády.

Jakmile se posadili, Kingsley vklouzl na protější lavici a Mimi hned vedle něj. „Nazdar, kámo, pamatuješ si na nás?“

„Co?“ Chlap byl sice vzhůru, ale opilý a ospalý. Mimi ho na okamžik bylo líto. Netušil, co se mu za chvíli stane.

„Ji si určitě pamatuješ,“ řekl Kingsley a vedl svědkův pohled tak, aby se střetl s Mimiiným.

Mimi na něj upřela svůdný pohled a náhodnému přihlížejícímu by se mohlo zdát, že toho muže hezká blondýnka prostě uchvátila a nemůže z ní spustit zrak.

„Ted,“ nařídil Kingsley.

Čtyři *venatoři* bez zaváhání vstoupili do šeré telepatické dimenze a svědka vzali s sebou. Bylo to tak snadné jako vejít do králičí nory.

TŘI

Bliss

*K*dyž se to ráno probudila, jako první ji napadlo, že jasné bílé okenice jsou jí nějaké povědomé. Proč? Ne. To není ono. Takhle se neměla ptát. Zase předbíhá. Měla by si na to dávat pozor. Teď se však musí soustředit. Každý den si musela položit tři velmi důležité otázky, a tohle nebyla jedna z nich.

První otázka, kterou si měla položit, zněla: *Jak se jmenuju?*

Nemohla si vzpomenout.

Bylo to jako snažit se rozluštit čmáranici na kousku papíru. Věděla, co by tam mělo být napsáno, ale nedokázala písmo rozpoznat. Jako když máte něco o kousek mimo dosah, za zamčenými dveřmi, od nichž jste ztratili klíč. Nebo jako když se vzbudíte slepí. Vždycky divoce šmátrala ve tmě a snažila se nepodlehnout panice.

Jak se jmenuju?

Jméno. Musí si vzpomenout na jméno. Jinak... Jinak... Na to radši nechce pomyslet.

Kdysi dávno žila dívka, která se jmenovala...?

Kdysi dávno žila dívka, která se jmenovala...?

Měla neobvyklé jméno. To věděla. Nebylo to jméno, jaké najdete v dárkových obchodech na hrnečku nebo na cedulce, kterou si můžete pověsit na dveře svého pokoje. Její jméno je

hezké, neobvyklé a má význam. Znamená něco jako sníh nebo dech nebo radost nebo štěstí...

Bliss. Ano. To je ono. Bliss Llewellynová. Tak se jmenuje! Vzpomněla si! Přitiskla to jméno k sobě, jak nejtěsněji dokázala. Svě jméno. Svě já. Dokud si bude pamatovat, kdo je, bude v pořádku. Nezblázní se. Alespoň ne dnes.

Ale bylo to těžké. Bylo to moc těžké, protože teď musela počítat s Návštěvníkem. S Návštěvníkem v sobě, který se v podstatě stal *jí*. Návštěvník, jenž reagoval na *její* jméno. Přezdívala mu Návštěvník, protože tak bylo jednodušší uvěřit, že situace je pouze dočasná. Co ostatně návštěvníci dělají? Jednou *odejdou*.

Je člověk pořád sám sebou, když za něj rozhoduje někdo jiný? přemítala Bliss. Někdo jiný mluví vašim hlasem? Chodí na vašich nohách? Používá vaše ruce, aby zabil toho, koho nejvíc milujete?

Otrásla se. Najednou se jí vrátila neovladatelná vzpomínka na bezvládného červovlasého chlapce, kterého drží v náručí. Kdo to byl? Odpověď někde bude, musela by ji však hledat. Snad si vzpomene později. Teď se musí věnovat druhé důležité otázce.

Kde to jsem?

Okenice. Okenice jsou vodítko. Stačí, že alespoň něco vidí. Poslední dobou to byla vzácnost. Většinou se probouzela ve tmě. Soustředila se na okenice. Byly dřevěné a natřené nabílo. Svým způsobem roztomilé, jako z nějaké farmy nebo anglického venkovského domku, jen byly až moc bílé, lesklé a vůbec dokonalé. Spíš napodobenina anglického domku z katalogu než skutečný dům. Aha. Už není divu, že jsou jí povědomé.

Bliss věděla, kde je. Kdyby se mohla usmívat, usmála by se.

Hamptons. Byla ve svém domě v Hamptons, v Cotswoldu. Dům pojmenovala BobiAnne. BobiAnne? Bliss zahlédla obraz své vysoké, hubené nevlastní matky, která měla na sobě příliš mnoho líčidel a šperků. Dokonce cítila i její otravný parfém. Všechno se jí rychle vracelo.

Jednou v létě na večírku u slavného návrháře BobiAnne zjistila, že všechny domy v okolí mají jména. Majitelé jim přezdívali třeba „Mandalaj“ nebo „Zelené údolí“ podle toho, jak velcí byli snobové. Bliss navrhla, aby se jejich dům jmenoval Duna, protože stál na velké písečné duně u pláže. Ale BobiAnne to viděla jinak. „Cotswold“. V životě v Anglii nebyla.

Dobře. Bliss se ulevilo. Přišla na to, kde je, ale nedávalo to smysl.

Co dělá v Hamptons?

Byla cizinkou ve svém životě, turistkou ve vlastním těle. Kdyby se jí někdo zeptal, jaké to je, Bliss by to vysvětlila takhle: jako když řídíte auto, ale sedíte na zadním sedadle. Auto se řídí samo a vy ho neovládáte. Je to však vaše auto, nebo si to alespoň myslíte. Bývalo vaše.

Nebo jako ve filmu. Film je váš život, ale vy nejste jeho hlavní hvězdou. Pohledného mužského hrdinu líbá někdo jiný, někdo jiný pronáší dramatické monology. Vy se jen díváte. Bliss pozorovala vlastní život. Nebyla už Bliss, jen vzpomínkou na Bliss, jíž bývala.

Někdy si ani nebyla jistá, jestli kdy skutečně existovala.

ČTYŘI

Schuyler

Autobus zastavil za bránou a cestující tiše vystoupili. Schuyler si všimla, že i ti nejnudnější kolegové, většinou namyšlení herci a herečky, kteří se marně snažili prorazit, a pár samolibých studentů gastronomie, se užasle rozhlízejí kolem. Budova a její dokonalé okolí byly majestátní a hrozivé jako Louvre, tady ovšem pořád někdo bydlel. Byl to domov, ne národní památka. Hotel Lambert byl po většinu své historie uzavřený pro veřejnost, jen několik slavných smělo projít masivními dveřmi. Zbytek světa si mohl prohlížet jen obrázky v knihách. Nebo vstoupit jako služebnictvo.

Když míjeli bublající vodotrysky, Oliver do ní šťouchl. „Všechno v pořádku?“ zeptal se francouzsky. Další důvod, proč být vděčná za školu madame Duchesneové. Povinné cizí jazyky jim teď umožnily vydávat se u pracovního pohovoru za číšníky z Marseille, i když školní přízvuk je hrozil každou chvíli prozradit. „Vypadáš ustaraně. Děje se něco?“

„Nic. Jen jsem zase přemýšlela o vyšetřování,“ přiznala se Schuyler, zatímco směřovali k zadnímu vchodu pro personál. Vzpomněla si na ten strašný den v Archivu, kdy byla nespravedlivě obviněna. „Jak mohli uvěřit, že jsem to byla já?“

„Neplýtvěj na to časem. Stejně nic nezměníš,“ řekl Oliver

nesmlouvavě. „To, co se stalo na Corcovadu, bylo hrozný, ale tys za to nemohla.“

Schuyler přikývla a zahнала slzy, které se o ni pokoušely, kdykoli si na ten den vzpomněla. Oliver má pravdu. Přemýšlením o tom, že to mohlo dopadnout jinak, jen mrhá energií. Co se stalo, stalo se. Musí se soustředit na současnost.

„Že je to tu krásný?“ zeptala se a pak zašeptala, aby ji nikdo neslyšel: „Cordelia mě sem párkrát vzala, když chodila za princem Henrim. Bydlely jsme v pokojích pro hosty ve východním křídle. Připomeň mi, abych ti ukázala Herkulovu galerii a Polskou knihovnu. Mají tam Chopinovo piano.“

Šla za tichým davem lesknoucími se mramorovými chodbami a cítila směsici úžasu a smutku. Úžas nad krásou toho místa, které vybudoval stejný architekt jako palác Versailles a dal sem stejné zlaté lišty a barokní ozdoby, a smutek, protože budova jí připomínala Cordelii. Babiččino zaryté odhodlání by se jí teď hodilo. Cordelia Van Alenová by neváhala vetřít se na cizí večírek, aby dostala, co chtěla, kdežto Schuyler o sobě příliš pochybovala.

Večírek se jmenoval Tisíc a jedna noc na počest extravagantního orientálního plesu pořádaného v paláci v roce 1969. I dnes tu měli chodit polonazi nosiči pochodní, tančit otrokyně a hrát hráči na citeru a další indické nástroje. Samozřejmě tu bude i několik moderních přídavek: na půlnoc je přichystané představení kompletního obsazení bollywoodského muzikálu, a místo slonů z papírové hmoty budou u vchodu stát živá zvířata, dva indiští sloni zapůjčení od projíždějícího thajského cirkusu. Tlustokožci ponosou jezdce pod zlatými baldachýny.

Noviny už událost překřtily na Poslední večírek, který ukončí všechny večírky. Poslední noc, kdy bude slavný palác hostit královské hosty.

Protože hotel Lambert byl prodán. Zítra už nebude sídlem přeživší rodiny Ludvíka Filipa, posledního francouzského krále, ale bude patřit cizímu konglomerátu. Zítra padne do

rukou developerů dost bohatých na to, aby si mohli dovolit vysokou kupní cenu. Palác bude rozdělen, renovován a stane se z něj muzeum nebo cokoli jiného, co pro něj konglomerát naplánoval.

Dnes však byl dějištěm posledního velkého *Bal des Vampires*: pařížští modrokrevní se tu naposledy shromáždili na oslavu hodnou Šeherezády.

„Cordelia mi řekla, že jednou ji tady na plese zkoušel sbalit Balzac. Byla debutantkou v jednom dřívějším cyklu, než se stala mojí babičkou,“ řekla Schuyler Oliverovi, když šli dolů do velké suterénní kuchyně, kde vedle středověkých pecí stálo moderní vybavení z nerezové oceli. „Tvrдила, že byla dost opilá. Umíš si to představit?“

„Jak jeden z největších francouzských mozků balí osmnáctiletou holku?“ ušklíbl se Oliver a otevřel dveře. „Jasně.“

Večírek měl začít za dvě hodiny a v kuchyni vrcholily přípravy. Kuchaři rozzlobeně štekali jeden na druhého. Z obřích kotlů se valila pára a vonělo tu rozpuštěné máslo.

„Co tady děláte?“ zeptal se šéfkuchař, když číšnictvo dorazilo. „*Allez, allez*, nahoru!“

Šéfkuchař se začal hádat se šéfem personálu, ale nakonec se dohodli, že obsluha může pomoci ostatním, a Schuyler s Oliverem byli rozděleni.

Schuyler poslali ven, kde cvičitelé slonů právě vysvětlovali herci a herečce hrajícím siamského krále a královnu, jak mají se zvířaty zacházet. Chtěla dělat něco užitečného, začala tedy rozsvěcet svíčky, uhlazovat ubrusy a opravovat květinová aranžmá. Všude kolem ní hlučela kakofonie zvuků, akrobaté a herci skákali ze střech, muzikanti ladili nástroje a tanečnice si prohlížely polonahé mužské modely a chichotaly se u toho.

Nakonec byly všechny svíce zapálené a stoly prostřené. Všechno bylo připraveno. Jedno bylo jisté: tahle party bude stát za to.

Schuyler našla Olivera, jak u svého stanoviště leští skleničky. „Nezapomeň, po prvním kole na mě počkej pod schodištěm,“ zašeptal a snažil se, aby si ho ostatní číšníci moc nevšimli. „Budu hlídat.“ Nadřízení jim přikázali, aby si vypnuli mobily, i když to bylo stejně jedno, protože tu nikdo neměl signál. V exkluzivní části ostrova nesměly být mobilní vysílače.

Schuyler přikývla. Měli své úkoly: ona bude s ostatními vítat hosty sklenkou šampaňského, sotva vystoupí z lodí. Oliver bude pracovat nahoře v zadním baru.

„Hele, Schuyler, neboj, bude to dobrý. Bude tě muset přijmout.“ Usmál se. „Já se o to postarám.“ Díky té odvaze ho měla ještě raději. Milý, hodný, úžasný Oliver, který opustil všechno, co v New Yorku měl, aby ji chránil. Věděla, že se bojí stejně jako ona, ale nehodlá to dát najevo.

Dnešní plán byl dost nejistý. Ani netušila, jestli si ji hostitelka, hraběnka pařížská a brzo už bývalá majitelka hotelu Lambert, bude pamatovat, natož aby jim nabídla úkryt, který tak zoufale potřebovali. Musela se však zeptat, kvůli sobě a kvůli Oliverovi. A jestli se chce někdy pomstít démonovi, který jí zabil dědečka, musí to zkusit.

Evropské Konkláve bylo její poslední a jedinou nadějí.

kročit někomu do podvědomí je jako zkoumat novou planetu. Každý vnitřní svět je jiný a jedinečný. Některý je zaneřáděný temnými a ujetými tajemstvími zatlačenými na samý okraj mysli, jako sexy prádlo nebo pouta pohozená v koutě skříně. Jinde je čisto jako na jarní louce, samí huňatí králíci a sněhové vločky. Takové mysli jsou vzácné. Psychika tohoto člověka vypadala celkem obyčejně a Mimi si vybrala pro vyšetřování neutrální prostředí – domov, kde strávil dětství. Kuchyně s bílými dlaždičkami, umakartový stůl – čisto, uklizeno, nic neobvyklého.

Kingsley si proti vyšetřovanému přisunul stoličku. „Proč jsi nám lhal?“ zeptal se ho. Během *polapení* vypadal *venator* zvláště přitažlivě. *Polapení* to s upíry dělalo: byli ještě krásnější než obvykle.

„O čem to mluvíte?“ zeptal se muž nechápavě.

„Ukaž mu to.“

Mimi vzpomínku našla a přehrála ji v televizi na kuchyňské lince.

„Pamatuješ si tuhle noc?“ zeptal se Kingsley, když se dívali, jak vyšetřovaný vstupuje na hotelový balkon a dívá se, jak nějaký vysoký muž vynáší branou ranec velikosti dítěte. „Pamatuješ si toho muže?“

Jordan Llewellynová byla už přes rok pohřešovaná. Jedenác-

tiletou dívku unesli z hotelového pokoje v době, kdy stříbrokrevní vyvražďovali Konkláve.

Venatoři prohledali paměť všech, kteří se tu noc v hotelu nacházeli – hostů, personálu od hlídačů po pokojské –, ale nic nenašli. Llewellynovi byli v takovém šoku, že jim nijak nepomohli. Dalo se to sice pochopit, ale nebylo to zkrátka k ničemu. Nikdo nic nevěděl, nikdo si nic nepamatoval. Až na toho člověka, který teď seděl proti nim.

„Řekl jsi nám, že jsi něco viděl. Viděl jsi toho muže, když sis šel večer zakouřit,“ řekl Kingsley. „Ten muž neexistuje. Lhal jsi nám.“

„Ale já nekouřím,“ bránil se muž. „Vůbec si to nepamatuju. Co to je? Kdo jste?“ Mimi viděla, jak se za stolem začíná kroutit. Nemají moc času.

„Proč jsi nám lhal? Odpověz na otázku!“ vyštěkl Kingsley.

Několik měsíců hledali všechny muže z hotelu, kteří odpovídali popisu, jež jim dal ten pitomec. Našli marketingové ředitele, byznysmeny na dovolené, turisty i místní. Nic zajímavého však nezjistili. Po mnoha měsících je napadlo, jestli náhodou nepronásledují ducha, fantom, přízrak. Celý tým byl nervózní a otrávený. Včera jim Konkláve nařídilo, aby toho nechali a vrátili se do New Yorku. Jordan je prostě pryč, případ uzavřen. Kingsley se však rozhodl, že by měli svědka navštívit ještě jednou.

„Zeptám se jinak: kdo ti řekl, abys nám lhal?“

„Nikdo... Já nevím, co po mně chcete... Tu noc si nepamatuju. Nepamatuju si ani vás. Co jste zač? Co děláte v mámině kuchyni?“

„Proč jsi byl v Riu?“ zeptal se Ted Lennox, který hrál „hodného policajta“.

„Ženil se tam kámoš,“ zahuhlal muž. „Měl rozlučku se svou ženou.“

„Ty jsi letěl až do Ria na rozlučku? Ty?“ Mimi se zamračila a podívala se do skutečného světa na muže rozvaleného na stole. Vypadal, že v životě nebyl dál než ve vedlejší vsi.

„Hele, ještě nedávno jsem bydlel v New Yorku. Byl jsem bankéř. Když se někdo ženil, jezdili jsme ven. Thajsko, Vegas, Punta Cana. Ale pak jsem přišel o práci a musel jsem se přestěhovat k rodičům. Nemusíte se mi smát.“

„Vyhodili tě?“ zeptal se Sam Lennox.

„Ne... Já jsem... Moc si to nepamatuju. Vzal jsem si volno a pak už jsem se prostě nevrátil. Něco se tu pokazilo,“ poklepal si s vyděšeným pohledem na spánek.

Pravda, na svědkovi bylo něco divného. Mimi si ho pamatovala jinak. Muž, kterého se vyptávali před rokem, byl výřečnější, pozornější a arogantnější. Překvapilo ji, že ho našli v takovém zapadákově. Předpokládala, že když se někdo ubytuje v nóbl hotelu, bude mít i nóbl domov.

„Nelže,“ řekl Sam. „Podívej se mu do prefrontálního kortexu. Je čistý.“

„On si tu noc nepamatuje,“ přikývl Ted.

„Vytáhni to znovu,“ řekl Kingsley. „To nedává smysl.“

Mimi podruhé vytáhla vzpomínku. Všichni čtyři ji pečlivě sledovali. Byla stejná: vysoký muž, dítě v náručí, cigareta. Ale Sam měl pravdu – prefrontální kortex ukazoval, že muž nelhal, když tvrdil, že si to nepamatuje.

„Ježíšmarjá. Jak jsme to mohli přehlédnout! Podívejte se na to. Forceová! Lennoxovi! Koukejte!“ Kingsley zvětšil kraj obrazu.

A oni to spatřili také: nepatrnou trhlinu na okraji mužovy vzpomínky. Vypadala jako opravovaný šev. Bylo to tak jemné a tak šikovně provedené, že byste si toho nikdy nevšimli. Ať to udělal kdokoli, byl *dobry*. Jeden musel zvládat *polapení* opravdu mistrovsky, aby to dokázal. Falešná vzpomínka zručně vpletená do té skutečné. Tak zručně, aby téměř rok klamala tým *venatorů*. Vkládat červenokrevným falešné vzpomínky bylo nebezpečné. Mohlo je to zničit, proměnit v šílence, co nedokážou rozpoznat realitu od fikce. Nebo proměnit bankéře z velkého města v nezaměstnaného, který vyjídá rodiče.

„Pusťte ho,“ řekl Kingsley tiše.

Mimi přikývla, uvolnila sevření mysli a všichni čtyři vkročili do reality. Svědek ležel zhroucený na stole a chrápal.

To nebyl podezřelý.

To byla oběť.

*K*aždý den od toho rána na vrcholu Corcovada – hrbaté hory – si Bliss musela pokládat tři důležité otázky. *Kdo jsem? Kde jsem? Co se mi to stalo?*

Začala s tím jednoho nedávného dne, kdy se probudila a zjistila, že si nepamatuje, proč je tak smutná. Druhý den si nemohla vzpomenout, jestli je jedináček. Nejvíce se ovšem vyděsila tehdy, když se podívala do zrcadla a myslela si, že v něm vidí někoho cizího. Netušila, kdo je ta holka se zrzavými vlasy.

Tehdy ji napadlo, že si každé ráno položí ty tři otázky.

Kdyby to nedělala, Návštěvník by ji zcela ovládl. Skutečná Bliss Llewellynová, dívka, která kdysi neudělala zkoušku z jízdy ve svém kabrioletu Cadillac z padesátých let, by přestala existovat. Ztratila by se i ta vybledlá vzpomínka, jež zůstávala v koutku jejího mozku.

Takže jsou v Hamptons. Je ráno. Vstává na snídani; sluha ji volá. Ne, to není sluha, je to její otec. „Sluha“, tak říkal Forsythovi Návštěvník, ne ona. Občas se to stalo. Občas Návštěvníka slyšela velmi jasně. Pak se však zabouchly dveře a ocitla se opět na druhé straně, v temnotě. Návštěvník měl přístup k její minulosti, k celému jejímu životu, ona však do toho jeho nesměla. Rozhovory s Forsythem se odehrávaly za zavřenými dveřmi, jeho myšlenky se skrývaly ve stínu.

Částečně jí vyhovovalo, že s ní už Návštěvník nemluví. Matně si pamatovala, že si spolu kdysi trochu povídali, ale to už přestalo. Teď bylo ticho. Pochopila, že už s ní nepotřebuje komunikovat, aby ji ovládl. Ovládal ji během jejích výpadků, nyní je však nepotřeboval, aby si mohl dělat, co chce. Seděl na místě řidiče.

Na druhou stranu nezůstala úplně opuštěná u silnice. Na první otázku přece odpověděla, ne?

Je Bliss Llewellynová. Dcera senátora Forsytha Llewellyna a nevlastní dcera bývalé BobiAnne Shepherdové. Vyrostla v Houstonu, odkud se její rodina krátce po jejích patnáctých narozeninách přestěhovala na Manhattan. Chodila do školy madame Duchesneové na Východní 96. ulici a mezi její koníčky patřily, ne nutně v tomto pořadí, roztleskávání, nakupování a modeling. No potěš, já jsem pěkná barbína, pomyslela si Bliss. Musí na mě snad být něco víc.

Tak znovu. Dobře. Jmenuje se Bliss Llewellynová a vyrostla ve velkém domě v houstonské čtvrti River Oaks, nejráději však měla dědečkův ranč v Texasu, kde mohla jezdit na koni po prérii porostlé květinami. Ve škole ji bavily dějiny umění a těšila se, že jednou bude vlastnit galerii, nebo se dokonce stane kurátorkou v Metropolitním muzeu.

Je Bliss Llewellynová a momentálně se nachází v Hamptons, proslulém městečku na pláži dvě hodiny cesty z Manhattanu (podle dopravní situace), kam lidé z města jezdí, aby „na chvíli vypadli“, i když se to tu moc nelišilo od místa, odkud utíkali. V srpnu je v Hamptons stejně rušno jako v září v New Yorku. Když bývala ještě Bliss, a ne nositelkou zla (neboli N. Z., jak si říkala, když se chtěla své situaci zasmát, a ne nad ní brečet), nevlastní matka ji tam pořád tahala, protože tak se to „prostě dělalo“.

BobiAnne si potrpěla na věci, jež se „prostě dělaly“, a měla dlouhý seznam věcí, které se mohou a které se nesmějí – jako

by snad v minulém životě bývala šéfredaktorkou časopisu. BobiAnne se tak moc snažila být in, až končila úplně opačně, což bylo smutné.

Blissinu mysl zaplavily vzpomínky z posledního skutečného léta v Hamptons. Ráda sportovala, takže ty tři měsíce jezdila na koni, plavila se na lodi, hrála tenis, učila se surfovat. Zase si tehdy zlomila pravé zápěstí. Už ho měla ze sportu zlomené třikrát – z lyžování, z lodě a z tenisu. Tentokrát byl důvod takový pitomý a hamptonský. Zakopla ve vysokých botách od Lou-boutina a přistála přímo na tom zápěstí.

Teď, když si podrobně odpověděla na první a druhou otázku, neměla jinou možnost, než přejít k té třetí. A na tu se vždycky odpovídalo nejhůř.

Co se mi stalo?

Něco špatného. Hrozného. Bliss cítila, jak ji obešla zima. Bylo zvláštní, že pořád dokázala cítit, že jí ve všech smyslech zůstávala přízračná vzpomínka na dobu, kdy byla zcela živá a při smyslech. Cítila fantomové končetiny, a když spala, zdálo se jí, že stále žije obyčejný život, jí čokoládu, venčí psa, poslouchá déšť bubnující na střechu, cítí na tváři měkký bavlněný polštář.

Tím se však zabývat nemohla. Byly věci, na které si teď vážně nechtěla vzpomenout, ale musela se k tomu přinutit.

Pamatovala si byt ve městě, kde ji vrátní v bílých rukavicích oslovovali „slečno“ a dohlíželi na to, aby její balíčky byly co nejrychleji poslány nahoru. Pamatovala si, že měla ve škole kamarády: Mimi Forceovou, která ji vzala pod křídlo a smála se její bílé kožené kabelce. Mimi byla blahosklonná a hrozivá zároveň. Ale měla přece i jiné kamarády, ne? Samozřejmě. Schuyler Van Alenovou, která se stala její nejlepší přítelkyní; hodné děvče, které netušilo, jakou má sílu a jak je krásné. A pak tu byl Oliver Hazard-Perry, vždy bezchybně oblečený, se suchým smyslem pro humor.

Pamatovala si noc v klubu, kdy se s někým dělila v uličce

o cigaretu – a kluka. Potkala tam kluka. Černovlasého chlapce, který jí bezvládně ležel v náruči. Dylan Ward. Cítila se otupěle. Dylan je mrtvý. Vzpomněla si na všechno. Co se stalo v Riu. Na všechno. Vraždu. Lawrence. Útěk z kopce, pryč od Schuyler a Olivera, protože nechtěla, aby viděli její tvář – aby poznali, kým skutečně je.

Potomkem stříbrokrevného.

Vrátila se s Forsythem do New Yorku na BobiAnnin pohřeb. Vlastně jen obřad, protože stejně jako v případě ostatních zemřelých členů Konkláve nebylo co pohřbívat. Z BobiAnne nic nezůstalo, ani pramen jejích melírovaných vlasů. Místo rakve stála na stojanu velká fotografie. BobiAnne na ní byla vyfocená ve své nejlepší chvíli, když ji zpovídali pro jeden společenský magazín.

Na pohřbu byla spousta lidí. Přišla celá modrokrevná komunita, aby ukázala podporu těm, kteří se postavili stříbrokrevným. Mimi dorazila se svým dvojčetem Jackem. Nabídl jí slova útěchy.

Kdyby jen věděli.

Bliss si na pohřbu ještě dostatečně uvědomovala, co se kolem ní děje. Slyšela, jak jí Forsyth říká (vlastně ne jí, i tehdy mluvil s Návštěvníkem, teď už jí to bylo jasné), aby se nebála, že o Jordan je postaráno.

Proč by se měla bát? Čeho? Aha. Jasně. Málem zapomněla. Její mladší sestra Jordan věděla, že Bliss má v sobě Návštěvníka. Jordan se ji pokusila zabít.

Myšlenková rozčvička skončila. Věděla, kdo je, kde je a co se jí stalo. Byla Bliss Llewellynová, nacházela se v Hamptons a měla ve svém těle Luciferovu duši.

Takový byl její příběh.

Zítra si bude muset na všechno vzpomenout znovu.

Vyšetřování

*L*awrencův vrah. Vrah jejího dědečka. Dobrá, vyšetřovatel to neřekl nahlas – kdepak, nic tak neomaleného. Ale naznačil dostatečně. Vrhł na její verzi takové pochybnosti, že by jí to klidně mohl rovnou napsat na čelo.

Nic nechápala. Pořád byla v šoku z té náhlé ztráty, nenapadlo ji, že by se pak ještě měla obhajovat před Výborem. Vyložila jim, co se stalo, a nepřemýšlela o tom, že by jí nemuseli věřit.

„Slečno Van Alenová, dovolte mi, abych s vámi znovu prošel vaši výpověď. Podle vašeho výkladu událostí na Corcovadu se ten chlapec proměnil do podoby samotného Lucifera. Váš dědeček vám přikázal, abyste ho zabila, ale vy jste minula. Lawrence pak zasadil smrtící ránu, omylem zabil nevinného, otevřel tak Leviathanovo vězení a vypustil démona na svobodu. Démon ho poté zavraždil. Je to tak, jak říkám?“

„Ano,“ řekla Schuyler tiše.

Vyšetřovatel se podíval do svých poznámek. Schuyler už ho jednou potkala, když dědeček hostil v domě několik členů Konkláve. Jmenoval se Josiah Archibald a před lety z Konkláve odešel. Chodila do třídy s jeho vnučkami. Pokud s ní však v těžké situaci soucítit, nedával to vůbec najevo. „Stál přímo před vámi, že ano? Ten chlapec?“ zeptal se vyšetřovatel.

„Ano.“

„A vy jste držela meč své matky?“

„Ano.“

Vyšetřovatel si odfrkl a přísně se zadíval na shromážděné Starší, kteří se naklonili dopředu nebo se zavrtěli na židličkách. Jediným aktivním přeživším členem Konkláve byl Forsyth Llewellyn, který seděl vzadu. Hlavu měl omotanou obvazem a levé oko tak oteklé, že ho nedokázal otevřít. Ostatní patřili mezi vysloužilé členy, podobně jako vyšetřovatel. Seděli v půlkruhu a vypadali jako skupina scvrklých skřetů. Už jich moc nezbylo: starého Abeho Tompkinse vytáhli z letního sídla na Block Islandu; Minerva Morganová, jedna z Cordeliiných nejstarších přítelkyň a bývalá předsedkyně Newyorské zahradní společnosti, tu nehybně seděla v pleteném kostýmku; Ambrose Barlow vypadal, že tvrdě spí.

„Gabrielin meč byl po mnoho let ztracený,“ řekl vyšetřovatel. „A vy tvrdíte, že se vám matka zničehonic zjevila a dala vám ho. Jen tak. A zase zmizela. Zřejmě zpátky na své lůžko v nemocnici.“ Z jeho hlasu čísel sarkasmus.

Schuyler se nervózně zavrtěla. Vypadalo to fantasticky a úžasně – a zcela nereálně. Ale stalo se to. Přesně tak, jak popsala. „Ano... Nevím, jak je to možné, ale bylo to tak.“

„Povězte nám, prosím, kde je meč teď,“ vyzval ji vyšetřovatel povýšeně.

„Já nevím.“ Byla to pravda. V nastalém chaosu meč zřejmě zmizel spolu s Leviathanem, a tak to také Konkláve řekla.

„Co víte o Gabrielině meči?“ zeptal se vyšetřovatel.

„Nic. Ani jsem netušila, že nějaký má.“

„Je to pravý meč. Má speciální moc. Byl ukován tak, aby vždycky zasáhl svůj cíl,“ zavrtěl vyšetřovatel, jako by Schuylerina neznalost potvrzovala její vinu.

„Nevím, kam tím míříte.“

Vyšetřovatel mluvil velmi pomalu a pečlivě. „Tvrdíte, že jste měla meč své matky. Meč, který byl po staletí ztracený a který nikdy neminul nepřítele. A přesto... Vám se to podařilo. Netrefila

jste se. Kdybyste skutečně vlastnila Gabrielin meč, jak byste se mohla netrefit?“

„Chcete říct, že jsem se nechtěla trefit?“

„To říkáte vy.“

Schuyler oněměla. Co se to děje? Co to má být?

Vyšetřovatel se obrátil na své obecenstvo. „Dámy a pánové, tohle je zajímavá situace. Fakta jsou následující. Lawrence Van Alen je mrtvý. Jeho vnučka by chtěla, abychom uvěřili poměrně nevěrohodné historce o tom, že Leviathan, démon, jehož sám Lawrence před tisíci lety pohřbil do skály, byl vypuštěn a zároveň ho zabil.“

„Je to pravda,“ zašeptala Schuyler.

„Slečno Van Alenová, svého dědečka jste potkala teprve před několika měsíci, je to tak?“

„Ano.“

„Byl to pro vás cizí člověk.“

„To bych neřekla. Brzo jsme si začali být hodně blízcí.“

„Přesto jste vůči němu byla zahořklá, nemám pravdu? Konec-konců, raději jste odešla žít s bratrem své matky, než byste zůstala s Lawrencem.“

„To nebyl můj nápad! Proti adopci jsme bojovali. Nechtěla jsem žít s Charlesem Forcem a jeho rodinou!“

„To tvrdíte vy.“

„Proč bych proboha chtěla zabít svého dědečka?“ málem vykřikla Schuyler. Bylo to šílené. Samozvaný soud, fraška, výsměch. Tady se spravedlnosti nedočká.

„Možná jste ho nechtěla zabít. Možná, jak jste nám už řekla, to byla nehoda.“ Vyšetřovatel se usmál a vypadal u toho jako žralok.

Schuyler se rezignovaně zhroutila na židli. Vyšetřovatel jí zkrátka nevěřil a bylo jasné, že jí neuvěří ani ostatní členové Konkláve. Stříbrokrevný, který se mezi nimi skrýval, byl odhalen – Nan Cutlerová zahynula v Almeidově vile. Alespoň tomu Konkláve věřilo. Akceptovali to. Forsyth Llewellyn se stal obětí Naniny zrady a dosvědčil to.

Leviathanův návrat však Konkláve přijmout odmítlo. Svědectví spolučlena bylo něco jiného než slovo polokrevné holky. Raději by uvěřili, že Schuyler Lawrence zabila, než že po zemi zase chodí démon.

Další svědkové, kteří by ji podpořili, už nežili, jedině Oliver, a svědectví lidských Průvodců bylo pro Výbor nepřijatelné. Lidé se prostě nepočítali.

Takže večer předtím, než Konkláve vyřklo rozsudek a rozhodlo, co se Schuyler udělá, vzala Olivera a utekli.

SEDM

Schuyler

Býlo deset hodin večer a začali přijíždět první hosté. Aby bylo dodrženo orientální téma, byla najata flotila autentických čínských džunek, které se důstojně blížily po řece, ověncené zástavami velkých evropských rodů. Habsburkové. Bourboni. Savoyové. Lichtenštejnové. Sachsen-Coburgové. Modrokrevní, kteří zůstali na starém kontinentě, když ostatní vypluli hledat nový domov za oceánem.

Schuyler stála na stráži s armádou číšníků seřazených u kamenných zdí a doufala, že je stejně neviditelná jako oni. Každý nesl jiné nápoje: byly tu růžové Cosmopolitany ve sklenkách na martini, číše s nejjemnějším burgundským a bordeauxským vínem z hostitelčiných vinic v Montrachetu i perlivá voda s plátky citronu pro abstinenty. Schuyler nesla těžký táč se šampaňským. U skla se seskupovaly jiskřivé zlaté bublinky.

Slyšela, jak plachty pleskají ve větru. Některé lodě vypadaly jako draci, byly pokryté pozlacenými šupinami a na přídi měly zářivé smaragdové oči. Některé byly po vzoru válečných lodí vybavené barevnými „kanóny“ vykukujícími ze zádi. Velký královský průvod, pompézní a krásný zároveň. Všimla si ještě něčeho – rodové znaky na zástavách se hýbaly, měnily se se světlem, tančily ve víru tvarů a barev. „Vidíš to?“ obrátila se na dívku vedle sebe.

„Co? Bandu pracháčů na trapných loďkách?“ utrousila číšnice a věnovala jí nedůvěřivý pohled. Tehdy si Schuyler uvědomila, že symboly vidí pouze upíři. Byly to modrokrevné *siguly*, jak se jim říkalo v posvátném jazyce.

Málem se prozradila, ale naštěstí si toho nikdo nevšiml. Když hosté přicházeli od přístavu k číšníkům, trásl se jí ret a celé tělo měla napjaté. Co když ji někdo pozná? Co když je na večírku někdo z New Yorku? Co pak? Tohle jim s Oliverem nemůže projít. Přece tu musejí být nějací *venatoři*. Jestli ji některý modrokrevný pozná, než se dostane k hraběnce, nebude mít nejmenší šanci, a co potom? Nebála se ani tak o sebe, jako spíš o Olivera. Bála se, co upíři udělají lidskému Průvodci, který se provinil.

Snad budou hosté tak nevšimaví, jak vypadají – jako banda rozmazlených pracháčů, jak je označila její kolegyně. I nesmrtelní si uměli užít hloupou zábavu. Schuyler se snažila necivět na dámy, které většinou vypadaly ještě fantastičtěji než lodě. Některé se převlékly do barevných kimon jako gejši, měly i nabílený obličej; jiné měly červenozlaté klobouky se štrápci jako čínské císařovny a byly tu i perské princezny s pravými drahokamy přilepenými na čele. Jedna slavná německá celebrita, proslulá svými šílenými oděvními kreacemi, přišla oblečená jako pagoda, i když kvůli těžkému kovovému kostýmu nemohla celý večer chodit ani sedět. Z loďky vyjela na segwayi. Schuyler na okamžik zapomněla na nervozitu a snažila se nesmát, když arcivévodkyně pokosila skupinu číšníků s kaviárem a lívanečky.

Muži si vzali uniformy ruských důstojníků, kníry čínských padouchů nebo turbany. Bylo to velmi politicky nekorektní a zároveň úchvatné a staromódní. Jeden z hostů, ředitel největší evropské banky, si vzal obří sobolí klobouk a plyšový plášť lemovaný vlčí kožešinou. V srpnu! Musel se v tom vařit ve vlastní šťávě, ale přesto, stejně jako dáma v kovové pagodě, raději trpěl. Schuyler doufala, že mu to stojí za to.

Byli tu i lidští dárci, které prozrazovaly jen nenápadné jiz-

vičky na krku. Jinak byli oblečení stejně honosně a nebylo možné je rozpoznat od jejich upířích pánů.

Noc byla vlháká a jasná. Z rotundy se ozývalo typické kvílení citer a řada džunek, vezoucích pestře oblečené pasažéry, se prodlužovala. Tu a tam ji narušil motorový člun s některým mladým evropským modrokrevným. Dcera ruského ministra financí na sobě neměla nic než pár naaranžovaných kovových řetězů a obláček černého šifonu. Další příchozí byla oblečená v průsvitných šatech, které připomínaly kroužkové brnění. Jejich partneři byli samozřejmě převlečení za nindži v kombinézách z černého hedvábí nebo za japonské samuraje se zdobenými meči.

Když Schuyler rozdala všechny sklenice, zamířila zpět a prošla Oliverovým zorným polem. Koukla na něj nahoru do patra a viděla, jak míchá tyrkysový koktejl ozdobený syčícími prskavkami.

Oliver na ni kývl, aby věděla, že si jí všiml. Odložila ták do kouta a rychle vešla kolem uzavřených obytných částí do hlavní chodby. Tady s Cordelií zůstávaly, když tu byly na návštěvě. Vpravo za nástěnnou malbou Sabine se vstupovalo do koupelny.

Byla prázdná. Schuyler zamkla dveře a zhluboka se nadechla. První část plánu vyšla. Dostali se na večírek. Teď byl čas na druhou část.

Rozpustila si vlasy a svlékla si uniformu číšnice. Vytáhla batůžek, který si předtím schovala pod umyvadlo. Vyndala jeho obsah a začala se oblékat do růžového hedvábného sáří zdobeného třpytivými kameny. Oliver jí ho pomohl vybrat v obchodě v pařížské Malé Jaffně. Trval na něm, i když bylo neskutečně drahé.

Hedvábí jí elegantně spadalo přes rameno a zářivá růžová pěkně kontrastovala s dlouhými modročernými vlasy. Podívala se na sebe do zrcadla. Byla štíhlejší než dřív. Z nedostatku spánku a bezpečí by ostatně zhubl každý. Lícni kosti, už předtím výrazné, teď měla ostré jako čepel nože. Pestré sáří jí vneslo barvu do tváří a drahokamy se třpytily. Schuyler zatáhla břicho,

přestože jí nad nízkým pasem harémových kalhot vykukovaly pánevní kosti.

Vyndala z batůžku malou kosmetickou taštičku a začala se líčit. Pudr jí upadl na podlahu a Schuyler si uvědomila, že se jí zase třesou ruce.

Není na to připravená. Kdykoli pomyslela, co se chystá udělat a oč chce žádat, nemohla se nadechnout. Co když ji hraběnka odmítne? Nemůže přece utíkat pořád.

Jestli je hraběnka nevyslechne, už nemají kam jít.

A nejen to, Schuyler chtěla domů. Chtěla být tam, kde žili její prarodiče. Ve svém pokojíku s olupující se barvou a rachotícím radiátorem. Zameškala už celý rok ve škole. Za měsíc začne vyučování. Chtěla se vrátit ke starému životu, i když věděla, že už to nejde. I kdyby jí evropské Konkláve poskytlo útočiště, neznamená to, že se bude moct vrátit do New Yorku.

Kapela začala hrát „Thriller“ od Michaela Jacksona s bhangrovými prvky a zvonivými cimbály. Strčila uniformu číšnice do batohu, nacpala ho do odpadkového koše, vyšla z koupelny a proklouzla kolem provazové zábrany.

„Šampaňské?“ nabídla jí číšnice. Naštěstí ji nepoznala.

„Ne, děkuji,“ odmítla Schuyler.

Došla ve svém kostýmu indické princezny pod schodiště. Hlavu držela vzpřímenou, přestože měla hrdlo stažené strachem. Byla připravená na to, co jí noc přinese, a doufala, že nebude muset čekat příliš dlouho.

„*S*tříbrokrevní jsou chytřejší, než jsme si mysleli,“ řekl Kingsley, když přistáli na dalším letišti. Večer předtím opustili Spojené státy a vrátili se tam, kde to všechno začalo, než je honba za svědky donutila procestovat půlku světa. Do Ria.

„Nepovídej,“ odpověděla Mimi a ani se nesnažila zakrýt sarkasmus. „Ty bys to měl vědět, když jsi jeden z nich.“ Nasadila si velké sluneční brýle a vzala si z pásu svůj otlučený kufr. Zlobilo ji, že Kingsley všude létá turistickou třídou. Byla zvyklá, že jí na mezinárodní lety kufr balili do fólie. Nebohé zavazadlo nemělo šanci přežít drsné zacházení. Všimla si na jeho hladkém koženém povrchu dalšího blátivého otisku boty.

„To není vtipný,“ ohradil se Kingsley, chopil se jejího kufru a hodil ho do vozíku, jako by házel basketbalovým míčem, a ne třicetikilovým zavazadlem. (Mimi nikdy necestovala nalehko. Každá žena potřebuje mít na výběr.)

„Však se taky nesměju,“ odsekla Mimi. „Jen nechápu, jak nám to předtím mohlo uniknout.“

„Jsme sice *venatoři*, ale to neznamená, že neděláme chyby. Být neschopný je taky něco jiného než být oklamán. Nehledali jsme to, proto jsme to přehlédli.“ Vyšli z letiště do příjemného

odpoledne. Ještě že tu počasí bylo naruby. Mimi se připravila na nesnesitelné vedro a mile ji překvapilo, že v Jižní Americe je zrovna zima.

Bratři Lennoxové si vzali vlastní taxi do hotelu, což znamenalo, že Mimi zase musí zůstat s Kingsleym. Bratři poslouchali Kingsleyho velení už několik století, ale moc toho nenamluvili. Drželi se u sebe a často odpovídali, jen když se jich někdo ptal, a to ještě jednoslabičně. Mimi se musela bavit s Kingsleym, jinak by oba umřeli nudou.

Kingsley hvízdal na taxi, posadili se dozadu a pomalu jeli do města. To vypadalo pořád stejně úchvatně a exoticky, ale pohled na sochu Spasitele na Corcovadu už Mimi nějak nevzrušoval. Nevěděla, co si má myslet. Věděla, co si myslí Konkláve – dokonce i Kingsley chtěl po Leviathanovi vyrazit, sotva si přečetl zprávu, ale místo toho byl vyslán na tuhle misi. Forsyth Llewellyn naléhal na přeživší Starší, aby největší prioritu přidělili nalezení Pozorovatelky. Mimi nebyla zcela přesvědčená, že požár v Almeidově vile odhalil všechny stříbrokrevné. Nan Cutlerová, jejich vůdkyně, sice zahynula, ale ve Shromáždění museli být další. Strážkyni Cutlerové musel někdo pomáhat. To však teď nebyl Mimiin problém.

Mimi věděla jen to, že když Kingsley dával dohromady tým, přihlásila se. Chtěla se dostat z New Yorku, aby se nemusela dívat na překvapené a smutné tváře zbývajících členů Konkláve. Byli tak slabí a vyděšení! Otravovalo ji, že jsou tak zbabělí. Jsou přece upíři, kam dali svou hrdost? Chovali se jako ovce zahnané do rohu a jen bečeli, že by se měli někam schovat.

Mimi se nemínila schovávat. Chtěla najít ty, kteří jsou zodpovědní za tu hroznou noc, a jednoho po druhém je zabít. To byla svatokrádež, neúcta. Stříbrokrevní zaútočili s nebyvalou prudkostí a následky. Pokusili se povraždit všechny Starší a Strážce, aby ve vedení komunity zůstali jen slaboši. Byli nemilosrdní. Mimi hodlala být stejná.